

[Finansministeren.]

sterråd i 1969 skal medlemsstaterne senest 1. juli 1973 ophæve alle andre afgifter (herunder stempelafgift) på tilførsel af kapital end den såkaldte kapitaltilførselsafgift, der skal opkræves med en sats på mellem 1 og 2 pct. af værdien af de indskud, der foretages ved stiftelse af et erhvervsdrivende selskab samt ved udvidelse af selskabets egenkapital. Der kan dog fortsat opkræves stempelafgift ved indskud af fast ejendom.

De to lovudkast går herefter ud på dels at ophæve aktiestemplet og stemplet for overdragelse af andre aktiver end fast ejendom ved indskud i selskaber, dels at gennemføre en særlig afgift (kapitaltilførselsafgift). For at undgå, at denne omlægning af de indirekte skatter skal medføre et provenutab, foreslås der samme sats, nemlig 2 pct., for kapitaltilførselsafgiften som for aktiestemplet. Denne afgiftssats vil imidlertid kun kunne opretholdes i en overgangsperiode, da det af direktivet klart fremgår, at man stiler mod en fælles sats på 1 pct. i alle medlemslandene. Først derefter vil den tilstræbte harmonisering af de indirekte skatter på tilførsel af kapital til selskaber være opnået. Der er endnu ikke truffet bestemmelse om, hvornår overgangsperioden skal udløbe.

Den foreslåede kapitaltilførselsafgift er en nydannelse inden for dansk skatte- og afgiftslovgivning, og beregningen af afgiften kan — når direktivets bestemmelser skal efterleves — ikke blive lige så enkel som beregningen af det aktie- og indskudsstempel, som den træder i stedet for. I forslaget er det bestemt, at afgiften skal beregnes og opkræves af en central afgiftsmyndighed på grundlag af selskabernes anmeldelser af foretagne indskud (ved aktietegning og på anden måde).

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til folketingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ømann): For folketinget tillader jeg mig herved at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten.

Forslaget drejer sig om afskaffelse af retten til fradrag af udgifter til repræsentation.

Al repræsentation er principielt bestikelse. Hvis der i ydelserne er indblandet

venskab og sympati, er der ikke tale om ren repræsentation. Der må efter skatteteorien kun være tale om at ofre mad, drikke, tobak, gaver, opmærksomheder, penge og tjenester, hvis det sker for at sikre indkomsten, dvs. hvis det sker i kynisk forretningsøjemed.

Egen behagelighed ved at deltage kan slet ikke fradrages, men skal regnes som egetforbrug og indtægtsføres.

Folketinget har indtil dato ikke turdet pålægge skattemyndighederne at skønne over, om en given restaurationsregning i øvrigt har været nødvendig for indkomstens erhvervelse, dvs. for at forretningen kunne komme i stand. Når der foreligger en dateret regning, og når de deltagende navne og et formål er opgivet, må skattemyndighederne godtage og melde pas, efter at den veldædige værts egen fortæring er ført til indtægt som eget forbrug.

Ganske som i det gamle bondesamfunds selskabelighed gælder der en hård gensidighedens lov. Man må ikke yde mindre, end forretningspartneren plejer at yde. Og der er indbygget acceleration i foretagendet. For man må heller ikke yde mindre, end konkurrenten kunne finde på at tilbyde.

Det må erkendes, at man ikke kan udskille og særbehandle enkelte former for repræsentation, og at det er meget vanskeligt at sætte en målestok for, hvad der er nødvendig og rimelig repræsentation. Enhver borger og tjener her i landet ved samtidig, at store misbrug finder sted, og at de høje skatter har fremmet misbrugene. Samtidig er det blevet dyrere for andre skatteydere at finansiere disse fradrag.

Derfor foreslås det at særbeskatte denne form for forretningsudgifter for derved at inspirere til større omtanke og bedre økonomiseringen på dette specielle felt. Her er noget at spare både for forbrugerne og for de skatteydere, der ikke har lejlighed til at fradrage sådanne ydelser; og skattemyndighederne vil blive glade for at slippe for at sammentælle tvivlsomme restaurationsregninger.

Den repræsentation, som udøves af foreninger, organisationer, kommuner og stat, har ikke motiv i nogen fradragsret og falder derfor uden for dette forslag. Men hvis det vedtages, vil sparsommeligheden forhåbentlig smitte af, hvilket ville glæde befolkningen.